<"xml encoding="UTF-8?>

Imam Husein Ibn Ali

Kratak pregled biografije Imama

Treći čisti Imam rođen je 3. ili 4. ša'bana četvrte godine po Hidžri u Medini kao drugo dijete iz braka hazreti Alija i Poslanikove kćeri Fatime, mir neka je na sve njih.
Husein ibn Ali, mir neka je na nj, za života je stekao slavu svojom hrabrošću, slobodarskim duhom i spremnošću da se suprotstavi tlačenju i tiraniji.

Periodi u životu Huseina ibn Alija

Husein ibn Ali, mir neka je na nj, prvih šest godina djetinjstva proveo je uz svoga djeda Božijeg poslanika, mir i blagoslov neka je na nj i njegove, a nakon Poslanikove smrti narednih trideset godina živio je uz svoga oca Zapovjednika vjernika, mir neka je na nj, učestvujući u svim važnim zbivanjima tokom njegovog hilafeta.

Nakon šehadeta Zapovjednika vjernika (40. godine po Hidţri) narednih deset godina na društvenoj i političkoj sceni bio je prisutan uz svog starijeg brata Hasana ibn Alija, mir neka je na nj. Poslije šehadeta Imama Hasana (50. h.g.) sljedećih deset godina proveo je izložen nasilju od strane Muavijine vlasti koja je tad bila na svom vrhuncu, da bi nakon Muavijine smrti ustao protiv vladavine Muavijinog sina Jezida, te je 61. godine po Hidžri na Kerbeli dosegao šehadet.

Borba Huseina ibn Alija, mir neka je na nj, u periodu prije njegovog imameta

Husein ibn Ali, mir neka je na nj, već u mladosti bio je svjedokom izvitoperivanja islamske vlasti u odnosu na njene izvorne principe. Slijedio je i podrţavao politička nastojanja svoga oca. Tako je jednom prilikom za hilafeta Omera ibn Hattaba ušao u džamiju i zatekao Omera kako sjedi na minberu. Vidjevši taj prizor, sam se ispeo na minber i rekao Omeru: “Siđi sa minbera moga oca i ispenji se na minber svoga oca.” Prekinut tako u svom govoru, Omer reče: “Moj otac nije imao minber.“ Kad je sišao sa minbera odveo je hazreti Huseina svojoj kući, pa ga je upitao: “Ko te podučio da mi ono kažeš?!” “Niko!”, odgovorio je hazreti Husein...

Historijski odgovor Imama Huseina, mir neka je na nj, Muaviji

Kao odgovor na ovo Imam Husein, mir neka je na nj, napisao je:
“A potom! Stiglo mi je tvoje pismo. Pišeš da su ti stigle neke vijesti o meni, da tako nešto o meni nisi mogao pomisliti i da smatraš da meni takvo što ne priliči. Moram ti kazati da samo Bog upućuje čovjeka na dobra djela i pomaže mu u činjenju dobra. Što se, pak, onoga što si o meni čuo tiče, to je tek pregršt neosnovanih tvrdnji koje izmišljaju i šire ulizice, smutljivci i lažljivci. Ti izgubljeni nevjernici su te slagali, jer nisam se pripremao za rat protiv tebe niti sam imao namjeru istupiti protiv tebe, ali plašim se Boga zato što nisam ustao protiv tebe i tvojih prijatelja nasilnika i nevjernika, jer vi ste stranka silnička i šejtanska.
Zar ti nisi ubica Hadžra ibn Adijja i njegovih drugova? Ubica onih koji su obavljali namaz i štovali Boga, onih koji su novotarije smatrali nepriličnim i suprotstavljali se tome. Ono što su oni činili bilo je pozivanje na dobro i odvraćanje od zla. Nakon što si im obećao sigurnost i obećao da ih nećeš kinjiti zbog onoga što se u prošlosti dešavalo, prekršio si svoj zavjet i nasilnički si ih poubijao. Time si izdao Boga jer si zakletvu Njime olahko uzeo. Zar ti nisi ubica

Amra ibn Hamika, tog pobožnog muslimana čije su lice i tijelo oslabili od silnog ibadeta? Ubio si ga nakon što si mu obećao sigurnost i sklopio s njim sporazum nakon kojeg bi i pustinjske gazele, da si s njima takav sporazum utanačio, napustile svoja planinska skloništa i sišle bi k tebi. Zar ti nisi onaj koji je Zijada sina Sumejjinog nazvao svojim bratom i ubrojao ga među Ebu Sufjanove sinove, premda je Božiji poslanik kazao: “Dijete pripada svome ocu, a bludnik mora biti kamenovan!” Kamo sreće da se stvar s time svršila, ali nije bilo tako! Nakon što si Sumejinog sina priznao za svoga brata, dao si mu vlast nad muslimanima, a on je, oslanjajući se na tvoju moć, ubijao muslimane, otsjecao im je ruke i noge i vješao ih je na stabla palmi. O Muavija, doveo si muslimane u takav škripac da se doima kako ti nisi iz ovog ummeta niti ovaj ummet ima veze s tobom! Zar ti nisi ubica Hadremija, a njegov zločin bijaše to što te je isti onaj Zijad obavijestio da Hadremi slijedi vjeru Alijevu, iako vjera Alijeva jeste vjera amidžića njegovog Poslanika Božijeg, blagoslov i mir neka je na nj, a tvoja vlast i moć oslanjaju se upravo na tu vjeru. Da nije bilo ove vjere, tvoj otac i ti još biste živjeli u neznanju i najveća čast i ponos bila bi vam teškoća i patnja dva putovanja, zimskog i ljetnog, u Jemen i Šam. No, Bog vas je, preko vođstva naše porodice, spasio onog niskog života. O Muavija, pored ostalog kažeš mi da ne stvaram razdor i smutnju u ummetu! Ne znam za veću i goru smutnju po ovaj ummet nego što je tvoja vlast! Dalje mi kažeš da pazim na svoje ponašanje, svoju vjeru i ummet Muhammedov, blagoslov i mir neka je na nj i njegove. Kad razmislim o svojim obavezama u pogledu vjere i ummeta Muhammedovog, ne vidim obaveze veće od one da se borim protiv tebe jer takva borba bila bi džihad na Božijem putu. A ako se suzdržim od ustanka protiv tebe (zbog određenih razloga), molim Boga da mi oprosti (jer On možda neće prihvatiti moje razloge i opravdanja). Molim Boga da me uputi na ono što će biti razlogom Njegovog zadovoljstva sa mnom. O Muavija, boj se Boga i znaj da su svi tvoji grijesi, mali i veliki, zabilježeni kod Njega! Znaj i to da Bog neće prepustiti zaboravu tvoje zločine, to da si ubijao ljude zbog onoga što si smatrao da misle, da si ih za to optuživao pa ih zadržavao i zlopatio, a na vlast si doveo svoga sina pijanca koji se zabavlja sa psima. Čineći tako, odveo si sebe u propast, pomračio si svoju vjeru i pogazio si prava naroda. Selam!”